

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η κ. Αιμιλία Στεφ. Δάφνη.

"Όταν ο Χριστός αναστήθηκε, μεγάλη χαρά γίνιχε στους ουρανοίς. Άγγελοι και αρχάγγελοι, τα πολυάριθμα Χερουβείμ και τα Ξεστέρηγα Σεραφεείμ, όλες οι δυνάμεις των επουρανίων, έμψχαν σέ πυρετώδη ζήνηση. Μεγάλες έτοιμασίες γίνονταν στον Παράδεισο, όπου ο Σαβαώθ, καθισμένος στό θρόνο τής δόξης του, έπεριμένε τόν Γνώτο, κυριή τού Θανάτου.

Και ένθ οι ποηρές δυνάμεις, ο Έσσηόρος και οι μελανότεροι ακόλουθοι του, σκεπάζοντας τά πρόσωπά τους μέ τις καλύμες, έφεταν στά τετραβάθα τής άδύσσου γιά νά κρύψουν τή ντροπή τους, οι άγγελοι τού Ουρανού κρημοσαν γυριάντες από όλα ρόδα κα ζώνια φωτός έκάνο στις τετράρηνες άψίδες τού Παραδείσου, κάτω από τις όποιες θά περνούσε ο θριαιμώς τού Αναστάντος έξ τάφου...

Και άπ όλη αυτή τή χαρά τού θεϊκού κόσμου, έφετε σάν αν- πληρώσιμα έπάνω στή γή μέ γλυκύτατη άνοιξη.

Κι' έτσι ή γή ευαγγελιζότανε χαρά μεγάλη, και πανηγύριζε όμοια τήν άνάσταση τού Δημοσφου...

***

Και ο Ίησους Χριστός, βαδίζοντας έπάνω σέ ροδόχρνες νεφέ- λες, μέ τό λευκόν ήμάτιον άνεμύζομενο εις τόν αϊθέρα, μέ τά μαλλιά στεφανωμένα από άπυρόκρημο φώς, έφτασε στούς ουρανοίς και πήρε τόν πλατύ δρόμο τού χωράφι ο Γαλιλαίας, άναιμερίζοντας τό σκεπτόν χάος...

Σά μεγάλα γεγυρόβια λουλούδια, σάν πε- τάλουδες φωτός, λαμπρίζανε μέσ' στό διά- στημα τά συντριμμένα τών πλανητών, τά πε- σωμένα άστρα, οι κόσμοι πού πέσαν και οι κόσμοι πού θάρρουν...

Κι' ο Χριστός κοντοζώνωνε στην Πύλη τού Παραδείσου.

Τότε ή ζήνη δυνάμωσε. Τό θρόσιμα τών χερουβικών κτερών έγέμισε τούς ούρανοίς θόλων, και οι σάλπιγγες τών αρχαγγέλων έσημαναν ότι ο Ανθρωπιής πλησιάει.

Μέ τά χιονάτα κτερά κλειστά, όρθια κι' ασάλευτα σάν αγάλματα, δεξιά κι' αριστερά στην Πύλη, ο Γαβριήλ και ο Μιχαήλ, μέ τις ρομφαίες στό πλάι, φρουροί τού Παρα- δείσου, έπεριμέναν μέ άρχινη προσοχή.

Και τότε γεινιχε καιτι παρόξενο: από παντού πετάχτηκαν ένα πλήθος παιδικές ψυ- χές, άπειρες ψυχούλες, ένας χαριτωμένος παιδιάτικος κόσμος, σάν τρεμοσάλευτες φω- λήτσες από κεράσια τής Αναστάσεως στόν ήλιο Πασχαλινόν άέρα.

Και ήτανε σωστές δεκατέσσερης χιλιάδες τά παιδάκια αυτά, ήταν οι δεκατέσσερης χι- λιάδες μάρτυρες πού θυσιασθηκαν κατά διαταγή τού Ήσούδη σέ όλη τή γή τής Ιουδαίας—«όθρονος εν Ραμαθ»—στόν καιρό τής γε- νήσεως τού Σωτήρος.

Και όλες αυτές οι παιδικές ψυχούλες μαζείνον- ταν σήμερα στην Πύλη τού Παραδείσου γιά νά προϋπαντήσουν τού Χριστού, γιά νά ψάλουν μέ τ' ά- θύνα ζελάκια τους τό «*Ασσανά έν τοίς Ύψιστοίς*», και κοινοσαν τά χερσάκια τους μέ άνυγκράτητη χα- ρά, κι' όλο πίνονταν...

Και τότες οι δύο φύλακες αρχάγγελοι άνησύχη- σαν. Ο Γαβριήλ και ο Μιχαήλ, άλλαξαν ματιές, κα- τέβασαν σταυρωτά τις ρομφαίες τους και προχώρη- σαν ν' άπομακρυνόν τά παιδάκια, ν' άνοιξουν δρόμο...

Έκεινη τή στιγμή έφτασε και ο κεριβεβημέ- νος τό φώς ός ήμάτινον, τό εγλυκάτατον έαρος.

Στήν όρη τού άχτινοβολοδσε ένα χαμόγελο ά- πέραντης καλοσύνης. Σήρασε ψηλά τά χέρια του, πού είχαν άκόμη τόν τύπον τών ήλων και, ευλο- γώντας...

Τόν μεθόισε, και τόν πληγόανε μαζί, χωρίς κι' ο ίδιος νά μπορεί νά πει γιαιτι.

Δέν κατάφερνε, όστόσο, νά τή διώξει.

Κι' επειδή, μέσ' στην κορυφή άπόγνώσή του, έ- νιωθε τήν άπόλυτην άνάγκη κάποιου λεπτού άντιπερι- σπασμού—τόρα, στά πενηνταπέντε χρόνια του, έπειτ' από διάλειμμα δέν ζαιρω πόσον χρόνων—άρχισε πάλι νά διαβάσει τό βιβλίο, τό παλιό ρομαντικό βι- βλίο, άπ' τή σελίδα ακριβώς πού τόχε παρατήσει— και χωρίς νά καταλάβει πώς, παρασυρμένος άπ' τά θλιβερά τόν έπεισόδια, συνεταρμένος άπ' τή γνό- ρμη πλοκή του, όσπου νά φέξει, έφτασε στό τέλος.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΙΑΘΙΩΤΗΣ

γώντας τούς πρώτους μάρτυρες τής χριστιανοσύνης, έπτε στούς δύο αρχαγγέλους:

— Άφerte τά παιδιά έλθειν πρός με...

Οι αρχαγγελικές ρομφαίες κατέβηκαν ίτάζοντες στή διαταγή τού Κυρίου.

Κι' ο Χριστός, χαιδεύοντας τά παιδιάκια κεφάλια, έτίρωσε έτσι μαζί τους κάτω από τήν Πύλη τού Παραδείσου, περιζωλωμέ- νος από δεκατέσσερης χιλιάδες νήνια, πού έβελναν τό «*Ασσανά*» και τόν δοξολογούσαν.

Και ο Νικητής τού Θανάτου έδειχτηκε πάλι σέ όλη τόν τή δόξα και έμάνταζε σάν κέδρος τού Λιβάνου μέσα στό έαρινόν άνθισμα μη- ριάδων κρίνων.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΟ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

(Τού ΚΑΡ. ΜΗΩΝΤΛΑΙΡ)

Αυτή ή ζωή είν' ένα νοσοκομείο, όπου κάθε άρρωστος βασανί- ζεται άπ' τήν έπιθυμία ν' αλλάξει καρδιά. Ο Ένας θά ήθελε νά έπο- φέρη απέναντι τού τζάκι κι' ο άλλος νοιάζει πώς θά γινή καλά πλάι στό παράθυρο.

Έμένα μου γίνετα πώς θά ήμουν πάντα καλά, έκει πού δέν βρισκόμα τόρα, και τό ζήτημα αυτό τής αλλαγής είν' ένα θέμα πού τό συζητάω αδιάκοπα μέ τήν ψυχή μου.

— Πές μου, ψυχή μου, τής λείω, π'οιζή ψυχή μου ψυχραμένη, τί θά έλεγες άν κατοί- κωνάμε στην Λισαβόνα. Έκει π'οιζει νά γίν- νη πολύ γρήγορη και θά ξαναζωντανεύει σάν μια σαύρα. Η πολιτεία αυτή βρισκετα κοντά στή θάλασσα... Λένε πώς είνε χτισμένη μέ μάμαρα και πώς ο κόσμος είνε νωπόθη τε- τοιο μύθος γιά τή βλάστηση, ώστε ξεροζι- ώνει όλα τά δέντρα... Αυτό είν' ένα τοπίο πού θά σού άρέσει πολύ...

Μά ή ψυχή μου δέν άπαντάει...

— Άκού σού άρέσει τόσο ν' αναπαύσει, τής ξαναλέω, και νά βλέπης συγχρόνως τήν ζήνηση, θέλεις νά πάμε νά κατοικήσουμε στην Όλιανόνα, στή μακαρία αυτή χώρα; Ίσως νά διασκεδάσης πολύ σ' αυτό τό μέρος, τού όποιον έχεις θαυμάσει τόσες φορές τις έίκο- νες στά μορσεία. Τι θά έλεγες άν διαλέγαμε γιά διαμονή μας τό Ρότενταμ, έπί πού ά- γιάς νά βλέπης τά δάση τών κατοικιών και τά καρνάκια άγροφυλοημένα μαύρα στά σπύτια;

Μά ή ψυχή μου έξακολουθούσε νά μένη άμυνη.

— Η Βαταβία, τής ειπα τότε εγώ, ίσως νά σού άρεσε περισσό- τερο. Έκει θά βρούμε όλο τό πνεύμα τής Εύρώπης ένομομένο μέ τήν όμορφιά τών τροπικών χωρών.

Μά ούτε λέζει ή ψυχή μου.

— Έφτασε λοιπόν, τής ειπα τέλος εγώ, σέ τέ- τοιο σημείο νοσηκόματος, ώστε νά μην ευχαριστή- σαι παρά μόνο μέσα στην πληξή σου;... Άν ση- δαίνη αυτό, άς άύγοιμε άπ' αυτά τά μέρος πού μοι- άζουν μέ χθώες τού Θανάτου... Άς έτοιμάσουμε τις άποσκευές μας γιά τό Τόρνεο... Άς πάμε άκό- μια πού μακρυνά, άν θέλεις... Κι' άκόμα πού μακρυνά, άν αυτό είνε δυνατόν... Άς έξατασταθούμε στόν Πόλο... Έκει, ο ήλιος φωτίζει λοζά τή γή... Έκει θά μπορούμε νά κάνουμε τά λουτρά μας μέσ' στά σκοτάδια, κι' ή πολιτικές αγέες γιά νά μας διασκε- δάσουν, θά μάς στέλνουν κάθε τόσο δέσμες φωτός τριανταφυλένιες, σάν αντάγχειες τής φωτιάς τής κολάσεως.

Τότε ή ψυχή μου ξεχώθηκε από μέσα μου και μου φώναξε μ' άπόγνοια:

— Άς πάμε όπου θέλεις... Άδιάφορο πού! Ά- διάφορο πού! Φτάνει μονάχα αυτό τό μέρος νά είν' έξω άπ' τόν κόσμο...

CH. BAUDELAIRE

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τό «Μπουκέτο», καθώς και τά λοιπά πε- ριοδικά, από σήμεραν θα τιμάται δραχμάς 3.

